

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quartus. Praxis ad exercitium actus, prout per species infusas, praeuias voluntatis commotiones, aut superexcellenti aliqua perceptione mentali, incipit perficitur, excedit, & ad ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

tam eminens mentis operatio, post hunc amoris excessum semper, & aliàs nunquam ab intellectu tam perfectè, iucundè, & absque industria, aut sollicitudine aliqua ordinatissimè formatur. vnde sicut oculus splendorem solis fixo intuitu contemplans, paulatim præ nimia eius claritate opprimitur, & ab omni visibili actualiter videndo, nimio lumine præpeditur; ita vt dein à solis intuitu remittens, ipsius tamen solis splendorem eminentem secum deferat: ita quoque oculus mentis, nimio fulgore diuino illustratus, cum ad operationes sibi proprias reuersus fuerit; pro primo admirabilis illius luminis impressionem tam fortem sibi retinet, vt inde, & non aliundè, intelligendi principium assumere possit. atque hunc operandi modum meritò optimum huius vitæ constituimus; quandoquidem omnes operationes, quæ ad quendam excessum deducunt; post suum excessum, longè intimiorem in Deo bene-afficientiam imprimant, quam ea, quæ à nobis ante talem aliquem excessum formantur.

Iam verò ad praxin singulariter obseruandum venit, quod interea, dum tam sublimi modo fruitio incipit, & continuatur, posse piam animam de nouo, per intensiores actus amoris, paulatim iterum ab operationibus mentis extra statum suum dimoueri, & amoris passione (vt optimo modo agatur) Deo sese exhibere; vtque dein passiuo modo finito, iterum perfectè operetur, & intellectus operationibus, amoris

perceptio digeratur, atque ad fruitionis exercitium continuandum incessanter renouetur. quod si verò pro eo tempore, ad dictum amoris excessum non readmitteretur, ad ordinarios, & doni supernaturalis sapientiæ perfectissimos operandi modos sese recipit, atque diuino alimento nutrit; hac amoris prorsus diuina vicissitudine, prælibamina vitæ æternæ viciniùs semper attingens. & cum hæc & similia ordinarios modos mensuræ doni sapientiæ supernaturalis respiciant: consequenter hic dicendum est de extraordinarijs supernaturalibus modis, secundum quod per species infusas, aut voluntatis præuias commotiones eueniunt;

Praxis ad exercitium actus, prout per species infusas, præuias voluntatis commotiones, aut superexcellenti aliqua perceptione mentali incipit, perficitur, excedit, & ad formationem Agalmatis remittit.

ARTICVLVS QVARTVS.

Spiritus vbi vult spirat, a & vocem seius audis, sed nescis vnde veniat, aut quo vadat. ac si diceret: ô pia anima, vt sublimiori aliquo modo, quam per dona intellectus, vel sapientiæ fieri consuevit, Deo iungaris, hoc certè in tua non est potestate; sed spiritus diuini, qui vbi, & quando vult, spirat, sublimiores quasdam species infundendo, vel ex inopinato voluntatem ita vitali gustu

gustu perfundendo, ut nunquam per operationes præuias intellectus, tam intentum amorem exprimere potuisses. sunt enim præuiæ voluntatis commotiones, seu absque actuali intellectu ad talem amorem producendum directo actu perceptiones, illius conditionis, ut immediatè à Deo suaui gustu (interea dum mysticus aliud quoddam bonum, vel etiam indifferens opus peragit, & quandoque minus de tali felicitate cogitat) excitentur. pari etiam modo species à Deo infusæ, tam sunt sublimes ex sua natura, & conditione; ut cum sensibus nihil affinitatis habeant, à nullo intellectu exprimi possint; sed à sola Dei inspiratione dependeant, diuinumque admirabile lumen, absque operationibus intellectus, ad talem operationem proportionatis, conferant.

Itaque alterutro horum posito, aut alia superexcellenti aliqua mentis perceptione, exercitium actus illicò absque imperfectis operationibus, seu verbis præambulis, superexcellenti quoque modo incipitur, dein absque vlla interruptione, aut impedimento perficitur; dum animum diuinum, illius qui omnibus præstat, singularem spectatorem efficit: cum eo tamen, ut semel habita specie infusa, aut præuia voluntatis commotione, proprijs deinde actibus intellectus, & voluntatis fruitionem instituat, renouet, continuetque; ac etiam per quam facilè amoris præstantia,

actuales operationes intellectus supprimit, de statu suo dimoueat, & ad suam mentis excessum eleuet, eoque cessantè infallibiliter ad formationem Agalmatis remittat; aliaque, ut iam supra dictum est, præstet.

Sicut autem in his speciebus infusis, & voluntatis præuijs commotionibus, spiritus, ubi vult, spirat; ita ut à Deo solo immittantur; ita quoque huius, vel illius vocem audis; sed nescis, unde veniat, aut quo vadat. nullis enim regulis, aut humanis viribus subiunguntur, statum etiam non mutant; sed actualiter subtilius, & intensius illustrent, diuinique amoris calorem communicant: unde etiam non ita frequentet, præsertim hoc loco, ubi per habitura doni sapientiæ proceditur, contingunt. si enim aliquis sæpius à Deo species infusas suscipiat, aut præuijs voluntatis commotionibus speciali modo excitetur; præsertim ad formalem ecstasim, vel raptum; potius ad statum sanctorum & viatorum, & præstantiores spiritus sancti inactiones, quàm ad statum Transformationis referendus esset. hisce autem statui Transformationis actionibus proprijs, circa diuinum præstantissimum Bonum, & Pulchrum circumuolutiones suas continuo (licet ad octo vel decem annos) peragit; à summa, per mediam, vsque ad infimam mentis regionem, Vbi, & Situm, descendendo; prout ex sequentibus latius videbitur.

a infra Dec. 9.

PRA.